

GAZETA LITERARĂ

Anul VIII nr. 33 (387)
Joi 10 august 1961

ORGAN SĂPTĂMÎNAL AL UNIUNII SCRITORILOR DIN R.P.R.

8 pagini 50 bani

Drujba-prietenie

Drujba — prietenie, iată cuvântul rostit cel mai des, în aceste zile, pe oriunde a trecut delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romine în vizita sa în Uniunea Sovietică.

Drujba — prietenie, iată simțământul pe care în aceste zile l-am citit pe fețele ferice ale zeilor de mii de moscoviți, leningrădeni și gruzini care au ieșit peste tot în întâmpinarea delegației noastre.

De când delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romine se află pe teritoriul U.R.S.S., am pățuns cu fiecare clipă și mai adinc filenii cuvintelor lui Nikita Sergheevici Hrușciov, la deșnău oferit în Palatul Mare al Kremlinului în cinstea delegației de partid și guvernamentale a R. P. Romine. „Este întotdeauna plăcut să le întâlnești cu prieteni apropiați, să simți mereu căldura și cordialitatea prieteniei noastre frățești”.

Prieteni buni, prieteni de nădejde am găsit cu mine îndată ce am coborât în gara Kiev din Moscova. În marea piață din fața gării, pină la podul de peste canalul Moscova, în sus pe bătrâna uliță Arbat, pină sub zidurile Kremlinului, mii și mii de moscoviți salutau sosirea înalților soli ai poporului român.

Un soare fierbinte scaldă în rațele sale uriașele panouri așezate de-a lungul traseului pe care îl urma convoiul de mașini în frunte cu mașina deschisă în care se aflau tovarășii Gheorghie Gheorghiu-Dej, Ion Gheorghie Maurer, N. S. Hrușciov și L. I. Brejnev.

În ziua următoare, cu prilejul vizitei solilor poporului român la uzina de rulmenți nr. 1, cea mai mare uzină de acest fel din Uniunea Sovietică și una din cele mai mari și mai moderne din lume, am fost martorii unei din cele mai calde și cordiale manifestări a prieteniei romino-sovietice. La intrarea pe teritoriul uzinei, teritoriu egal cu al unui orașel, din zecele de difuzoare ne întâmpinau melodii rominești, 3 expoziții de fotografii ilustrau succesele țării noastre pe drumul construcției socialiste, realizările noastre în domeniul construcției de locuințe și viața înfloritoare a finetului român. 18.000 de muncitori, ingineri, tehnicieni și funcționari are uzina, 18.000 de prieteni ai poporului român am găsit aici: colectivul uzinei este membru colectiv al Asociației de prietenie sovieto-romine.

Printre cei ieșiți în întâmpinarea delegației în haine sărbătorești și cu brațele pline de flori se aflau și specialiști care au lucrat în țara noastră în montarea și darea în exploatare a fabricii de rulmenți de la Birlad, împărțind din cunoștințele lor muncitorilor și tehnicienilor romini.

Unul din „nași” fabricii de rulmenți de la Birlad este și secretarul organizației de partid a uzinei, Piotr Kraciov, vechi prieten al țării noastre, care a deschis mîntingul dedicat prieteniei romino-sovietice.

În aceeași zi, la Kremlin, am început convorbirile între delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romine și conducătorii P.C.U.S. și ai guvernului sovietic. Convorbirile au decurs într-o atmosferă de prietenie și înțelegere frățească. În cursul convorbirilor a fost abordat un cerc larg de probleme privind colaborarea dintre Uniunea Sovietică și Republica Populară Română, precum și

Prin telefon de la corespondentul nostru

problemele internaționale care interesează cele două țări.

Mii și mii de moscoviți, prieteni ai poporului român, au întâmpinat cu căldură deosebită, în aplauze și urale de bun sosid delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romine, peste tot pe unde s-a deplasat, fie că este vorba de depoul de locomotive „Moscova Triaj” acolo unde în 1919 s-au ivit primele inițiale ale atitudinii comuniste în muncă iar în 1958 — prima brigadă de muncă comunistă fie la Expoziția realizărilor economice naționale a U.R.S.S., unde oameni ai muncii din Gruzia, Tadjikistan, Kazahstan, Estonia și din alte republici unionale, precum și turștii străini veniseră să facă cunoștință cu cele peste 100.000 de exponate răspândite pe o suprafață de 211 hectare.

În zilele când delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romine

Vera VLAD

(Continuare în pag. 5-a)

Delegația de partid și guvernamentală a R.P. Romine, printre studenții școlii viticole din Dugomi, R.S.S. Gruzină

GRANDIOSUL PROGRAM AL CONSTRUIRII COMUNISMULUI

Poezia concretă a istoriei

Ne întrebăm, depășiiți în umirile noastre, atunci când primul contemporan cucerea cosmosul unde e poezia ridicată la înălțimea cetezaniei sale, unde e poemul veacului într-adevăr ca zborul celui dintâi Icar victorios, care sînt versurile demne, epeice a timpului, similară, la pragul unei epoci în care omul năzue să supună universul? Și iată că descrierea această poezie concretă a istoriei în statutul fericii unanimitate, întreg-o constituție exactă, prevăzută și tangibilă a celor mai mari victorii la care a visat vreo dată ființa umană în reveriile sale cele mai îndrăznețe. Uluit și nișel intimidat, ca de o lumină prea mare, omul își scrută memoria recentă sau mai îndepărtată, scoabă veacurile istoriei, își plimbă privirile prin împărățiile de strălucire și minuni ale trecutului, înfrânze în curtea din Versailles sau mai înainte, cu mult înainte, în cetatea care a ridicat Parthenonul pe Acropole, sau și mai demult, printre semnițele de legenda ale regelui Mînos, sau ale

Semiramidel, și mereu, pretutindeni, nu întinșează deit suferințe și lacrimi, nedreptăți și războaie, toamete și dolii, societățile omenești măturându-se și întocuindu-se unele pe altele, fără însă ca să înceteze, odată cu aceasta, și robia și sărăcia și împăcirea lumii în stăpîni și în sclavi. Istoria noastră contemporană menține — print-un dureros anacronism — această lume: universal capitalist reproduce la scara cealaltă toate nedreptățile și asupririle, spre suferința unui miliard și jumătate de oameni, care nu încetează însă să știe cu îndărătnicie că această orînduire e condamnă iremediabil, și să speră. Nădejdele sînt îndrituite, fiindcă pe aceeași planetă sînt limpezi zorii unui vis pe care omenirea îl nutrește de veacuri: comunismul. Umanitatea are în mîini programul concret, lucid, exact, gîndit în rigori științifice, al acestei lumi mirifice și nu există ființă omenească insensibilă la acest proiect grandios, impunător prin simplitatea cifrelor, tulburător prin concluzii la toate paragrafele. Cititorul revine asupra proiectului de Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, emoționat, realitățile fermecătoare desfășurîndu-se în fața ochilor săi surprînde: cea mai scurtă zi de muncă,

In perspectiva unor mărețe împliniri

M-am născut în anul 1914. Cu trei ani înaintea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Voi muri, probabil, la sfîrșitul secolului al XX-lea sau la începutul celui de al XXI-lea. În orice caz după 1980. De unde știu? N-are importanță. Am vrut să arăt doar că în ciuda faptului că ani de-a rîndul Statul Sovietic a trebuit să se apere în războaie sîngeroase, iar alți ani au fost cheltuiți pentru refacerea economiei naționale în ciuda tuturor acestor condiții neprielnice, în primul stat al muncitorilor și țărănilor, societatea comunistă va fi construită într-o perioadă istorică mai scurtă decît viața unui om.

Lată primul gînd care a pus stăpînire pe mine după lectura proiectului de Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. E un gînd aluiilor care nu te ajută doar să înțelegi, dar te forțează și să simți „gigantica forță constructivă a societății socialiste, eliberată de capitalism. Să nu uităm că în 1917, cînd această ascensiune începea, Rusia era, în comparație cu alte state, un stat înapoiat, cu o economie din multe puncte de vedere rudimentară. Iar peste 20 de ani aceeași Rusie va fi statul cu producția cea mai mare în lume, cu productivitatea

Mihai NOVICOV

(Continuare în pag. 4-a)

Cucerirea cosmosului

ecarația pe care pilotul Gherman Titov a făcut-o înainte de plecarea în îndelungatul său zbor cosmic exprîmă nobletea și lăria de caracter a oamenilor educați de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice. Această sarcină grea care implica atîta curaj și cetezanie, echivala pentru pilotul comunist Gherman Titov cu fericirea, în sensul cel mai deplin și mai omeneșc.

Înainte de a pleca în îndelungatul său zbor cosmic, pilotul Gherman Titov a declarat: „Sînt profund convîns de succesul zborului”.

De acolo, de la amelițoarele înălțimi cosmice, pilotul Gherman Stepanovici Titov transmitea pe pîmînt, la intervale apropiate, o încredere sublimă, copleșitoare. Semnalele sale, chipul său liniștit și zîmbitor surprîns de aparatele de televiziune, toate acestea ne transmiteau o adîncă încredere în succesul grelei sale misiuni.

Am ascultat cu adîncă emoție și recunoștință semnalele și cuvintele de încredere pe care pilotul le transmitea atît de des, celor de pe pîmînt. Călimul și chiar și glumele: „faceți ce vreți, eu mă duc să mă culc” se preschimbau într-o binefăcătoare ploaie de încredere și siguranță. Și această încredere, venită din partea unui om care se afla în spațiul cosmic, „căpăta o forță deosebită, se amplifică, se răspîndește în toate direcțiile. Încrederea în reușita misiunii

sale atît de grele era în același timp încrederea în forțele creatoare ale omului. Încrederea în reușita zborului cosmic se răspîndea în toate direcțiile, în toate zonele sufletului, înlătura toate neliniștile. Încrederea în terminarea cu succes a misiunii sale exprîma „ferma convingere” în forțele omului; toate încercările la care omul va fi supus se vor solda cu victoria omului.

Am citit cu toții cu emoție Proiectul de Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice codul moralei comuniste, morala cea mai înalțată, singura morală pe măsura demnității și frumuseții omului. Partidul Comunist al Uniunii Sovietice nu a creat numai o înaltă civilizație tehnică ci și oameni de o înaltă nobilitate sufletească. Nu întîmplător cei care au zburat pentru prima oară în cosmos au fost doi comuniști, Iuri Gagarin și Gherman Titov.

De aceea, Gherman Titov, ca și Iuri Gagarin au privit planeta noastră, răsăritul și apusul soarelui, de la cele mai înalte înălțimi la care a ajuns pină acum omul. De la acele tulburătoare înălțimi cosmice și morale, nedreptate, trîndăvia, exploatarea, minciuna, războaiele, li s-au înălțat desigur și mai monstruoase. Sînt convîns că de la acele înălțimi cosmice și morale trîndăvia și exploatarea, războaiele și minciuna par de o mie de ori mai monstruoase. Dar tot de la aceste înălțimi apare și mai limpede sfîrșitul lor definitiv.

Teodor MAZILU

Un neprețuit îndreptar

Proiectul de Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice este, în fond, programul de viitor al dezvoltării întregii omeniri pe calea construcției societății comuniste.

El reprezintă nu numai calea și mijloacele de construcție a comunismului în Uniunea Sovietică, ci și codul moral al noii așezări omenești, — a celei mai superioare așezări, — pentru popoarele lumii.

Comunismul nu mai este o cauză a Uniunii Sovietice; el devine un cauză, un zădărniciu al întregii omeniri, înălțimile lui încep a fi întrevăzute în Uniunea Sovietică, dar ele nu mai înseamnă un vis utopic pentru oamenii muncii, ci un obiectiv realizabil sub ochii generației noastre.

Gîndurile și sentimentele trezite de importanța unui asemenea eveniment mondial sînt multiple și puternice, căci el este hotărîtor pentru viața omenirii, pentru destinul ei istoric, ca și pentru viața sursă a fiecărui om de pe globul pămîntesc.

Secole de-acum încolo, acest document de care conștiința generațiilor de azi a fost cea dintîi care a luat

O BIRUINȚĂ SOVIETICĂ

În același an, anul acesta pe care-l trăim cu toții, două date menite să rămîna memorabile în istoria omenirii: 12 aprilie și 6 august! Nici măcar șase luni nu le despărț și ele aduc elemente tot mai desăvîrșite, tot mai uluitoare în așezirea și cunoașterea cosmosului, cu succes, de către cea mai înaintată știință din lume, știința sovietică. La 6 august 1961, din țara care construiește cea mai deasă și mai nobilă orînduire socială din lume a pornit nava-satelit „Vostok-2”, pilotată de maiorul cosmonaut Gherman Stepanovici Titov. Zborul acesta de durată a fost menit să completeze primul zbor al lui „Vostok-1”, cu date privind influența spațiului cosmic în timpul unui zbor lung, asupra organismului omeneșc în condițiile împponderabilității și cu studierea capacității de muncă a omului în asemenea condiții. El s-a încheiat cu succes, „Vostok-2” aterizînd nu departe de „Vostok-1”, după un zbor care a durat 25 de ore și 18 minute, nava-satelit străbătînd peste 700.000 de kilometri.

Epoca noastră ne-a deprins cu extraordinar prin atîtea daruri făcute omenirii de știința sovietică. Nu este însă mai puțin adevărat că toate aceste uriașe realizări ale omului sovietic sînt menite să aprîndă în fiecare dintre noi visul, cel mai înalt și îndrăzneț vis, în luptă cu forțele naturii, la care are dreptul omenirea, odată cu nestăvilita noastră admirație, Gagarin și Titov au fost cei dintîi oameni care au făcut din adîncimile insondabile, dușmănoase și întunecate ale cosmosului, un laborator din care să se desprîndă fenomene fizice și fiziologice în înregistrări precise de cifre și formule. Un mare fiziolog sovietic declara, nu de mult, că zborurile cosmice au o netăgăduită influență binefăcătoare asupra organismului omeneșc. Și savantul considera că poate în viitor se va găsi o

Demostene BOTEZ

(Continuare în pag. 3-a)

Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste care nu numai că nu sînt interesate în război ci fac totul pentru a ridica obstacole de netrecut în calea dezlănțuirii războaielor de către imperialiștii. Tocmai de aceea guvernul sovietic spune din nou lumii întregi poziția sa clară și fermă în ce privește problema germană și care constă în încheierea unui tratat de pace corepunător intereselor legitime ale tuturor țărilor participante la războiul împotriva Germaniei hitleriste pe de o parte și R.D.G. și R.F.G. ca succesoare de drept ale fostului Reich german. Aceasta ar înlesni să se pună capăt pe deplin stării de război și să se netezească calea spre pace și coexistență pașnică în Europa.

În cadrul întîlnirii de la Viena dintre N. S. Hrușciov și Kennedy, președintele conștient de misiunea Uniunii Sovietice a remis cunoscutul memorandum în problema germană. Puterile occidentale răspundî propunerilor sovietice cuprînde în acest memorandum, au căutat să se eschiveze de la abordarea realităților problemei germane și să înlocuiască încheierea tratatului de pace cu ideea autodeterminării germanilor și a reunificării Germaniei. Este curios

AI. GIRNEAȚA

(Continuare în pag. 7-a)

ANIVERSAREA „SCINTEII”

„Scinteia” a împlinit 30 de ani. Atîta vreme s-a scurs de cînd a apărut într-un format modest, lesne de ascuns de ochii scomonitori ai siguranței burgheze, întîiul număr al organului central al P.C.R.

„Scinteia” a împlinit 30 de ani. Cititorul încearcă un sentiment de bucurie rostind această cifră. „Scinteia”, prietenul și călăuză noastră dragă, lingă care au crescut generații, pe care o iubim pentru înțelepciunea și sprijinul oferit de-a lungul a trei decenii, este mereu tinără, proaspătă, plină de entuziasm și combativitate.

Treizeci de ani înăuntrul cărora sînt cuprînse evenimente istorice de o mare importanță trăite cu intensitate de omenire au dat „Scinței” prestigiul de care se bucură un ziar leninist în rîndul oamenilor pe care îl luminează: căra le duce necontenit cuvîntul iubit al partidului.

„Scinteia” trăiește în chip glorios vreme de 30 de ani. Ziar marxist-leninist, apărător și propagator al mărețului ideal comunist ce dă strălucire secolului nostru, „Scinteia” a fost, în anii negri ai orînduirii burghezo-moșieresti, alături de omul trudit și obidit, de muncitorii și țărănilor exploatați, a răspîndit în acea vreme ideile luminoase ale comunismului și militat cu fermitate și curaj împotriva fascismului, a demascat provocările antisovietice. „Scinteia” a dus în căminele de mizerie ale muncitorilor și în bordeiele țărănilor cuvîntul partidului, a îmbrătat, a chemat la luptă, a unit într-un singur front pe cei mai buni fii ai poporului. „Scinteia” a spus cu curaj adevărul despre Uniunea Sovietică, a arătat oamenilor muncii realizările dobîndite de primul stat al muncitorilor și țărănilor.

23 August 1944 a dat presiile muncitorești libertatea deplină, a creat posibilitatea ca „Scinteia” să vorbească deschis întregului popor. Prin „Scinteia”, partidul a chemat clasa muncitoare, oamenii muncii din țara noastră la luptă împotriva „partidelor istorice”, a celor ce sabotau războiul antihitlerist, a uneltirilor cercurilor imperialiste.

„Scinteia” ca organ central al partidului clasei muncitoare milită pentru înfăptuirea nobililor idealuri ce o însuflețesc. Pentru construirea socialismului. De la izgonirea monarhiei, după ce principalele mijloace de producție au devenit bun al întregului popor, „Scinteia” a luptat neobosit zi de zi, pentru construirea socialismului în țara noastră. În paginile „Scinței”, oamenii muncii din toate domeniile economiei și culturii naționale află cuvîntul cald și sprijinul partidului care îi îndrumă spre găsirea celor mai bune mijloace și spre folosirea întregii energii necesare construirii socialismului, scopul imediat și unanim al întregului popor. Articolele ideologice și teoretice îndeamnă pe oamenii muncii, pe lucrătorii în domeniul culturii, să păstreze cu fermitate puritatea ideologică marxist-leninistă.

GAZETA LITERARA

(Continuare în pag. 7-a)

Iuri Gagarin și Gherman Titov

Ion Marin SADOVEANU

(Continuare în pag. 5-a)

Veronica PORUMBACU

Există!

Suna în miezul flăcărilor negre, cu viermănoase rîni pe trup livid, în serșnetul de dinți al unei lumi ce libertatea mesteca-n măsele, un glas de clopot auzit și-n stele: Există un asemenea partid!

Suna în prima saloă de pe Neva, cînd — asaltînd marmoreanul zid — sunară sec și treptele-n Palat, de-al căror lung ecou se-nfiorară blazoanele în fiecare țară: Există un asemenea partid!

Suna în miezul aspru al blocadei, într-un Magnitogorsk neodihnit, prin cincinaluri modelînd obrazul — în socialism — al primului om nou, răștrînt în lume-n insușit ecou: Există un asemenea partid!

Suna și în incendiul Europei, — al doilea într-un secol torturat — cînd zăvisticile-n riu dezlănțuit de flăcări revărsate peste lume, voiau speranța-n umbră s-o sugruma: Există un asemenea partid!

Sună în norul roșu lingă figle, cînd se-nchegă din nou întîiul zid, în templele luminii, lingă Don, în cosmos, cînd orbita rațiunii a scris-o-nvingătoare-nțîiul om: Există un asemenea partid!

Și sună în cupola unei epoci, cînd culmile de ieri rămîn doar măguri, un glas bărbat — istorie și mit — ce comunism și viitor se cheamă, care deschide porțile de-aramă: Există un asemenea partid!

MODALITĂȚI ALE POEZIEI NOASTRE (I)

Ce înseamnă tendința sau modalitate artistică? (Considerăm termenii sinonimi, ca să nu complicăm lucrurile cu distincții pedante și artificiale).

Desigur cristalizarea în formule a unor categorii estetice delicate și fluide, dificil de analizat și fiindcă sint încă virgine științifice, riscă să omite nuanțele, aci hotărâtoare și să prezinte static, înghețat realitatea organică și plastică a artei, în speță a artei socialiste, în a cărei vocație, în a cărei rațiune de a fi intră sculmarea, tensiunea permanentă a căutării de noi forme, de noi modalități expresive. Conștientă de pericolul „transformării florilor vii în flori de lirtie” semnată recent și de rezonatorul Akimov în spiritualele sale reflexii estetice, tentativa unei definiții pe care o dorim ci mai încăpătoare, fiind vorba de problemele poeziei, merită, trebuie întreprinsă, chiar dacă noi personal am da greș. Căștigurile obținute de pe urma ei de către estetician ca și de artist trec neajunsurile inerente și de altfel mult limitabile, dacă știm să înțelegem în pas dialectic. Fără a prescrie axiome, putem să circumscriem obiectul abordat și să ne asigurăm „startul”, punctul comun, unitar de plecare, folosind prima însușire a oricărui enunț, clarificarea termenilor minuiți, condiție preliminară, dar indispensabilă pentru cercetarea ulterioară a laturilor mai subtile ale chestiunii, pentru, în sfârșit, apropierea mai rapidă de obiectivul propriu-zis: identificarea și încurajarea modalităților chemate să dezvolte oerice și să întelească forța de reacție a artei devotate popularului. Caracterul științific și parțial li-filozofic, al esteticii ce ne animă, deosebit delimitarea principiilor a pozițiilor, înainte de orice; în împrejurarea dată, delimitarea tendințelor, a modalităților, ghidate de metoda realismului socialist față de cele străine, ostile sau confuze, pe de o parte, iar pe de alta, față de cele prietene, aliate în lupta împotriva descompunerii artei burgheze, pentru un model estetic umanist, evident, preciziv, legimil al delimitării presupunem extragerea specificului, a esenței diferitelor direcții artistice, pe baza unor criterii ce diferințiere care trebuie să fie simulan criteriile de valorificare, nu de simplă descriere și clasificare, — operație necesară, utilă, sub rezerva depășirii ei, în același spirit partinic antiobiectivist, al aceleiași estetici. Odată despărțite apele de uscat, odată săpata granită între modalitățile proprii și cele revoluționare sau progresive și între modalitățile alocate (mai bine zis „infectate”) de morbul burghez sau decadent, simțim datorită a aprecia critic contribuția fiecărei modalități de pe teritoriul concepțiilor și acțiunii clasei muncitoare, la promovarea principiilor și potențialului creator al realismului socialist. Cu alte cuvinte, cil de adevărat, de consecvent, dar și cil de artist de original și seducător se află aspirațiile și transformările din sufletul constructorilor socialismului și comunismului? Satisfăcând cerințe, înlesnim creatorului înțelegerea adevărată a menirii sale sociale, ca și a propriei personalități. Grație sporiului de conștiință ideologică-artistică el și smulge noi acorduri talentului său, noi elanuri energiei lui plămănuite de ficțiunii, noi posibilități modalității carei îl aparține, tocmai spre a ni-l apărea în opere elone comandamentele actuale ale „cauzei generale proletare”.

Iată ce îndemnăm ne fac să schițăm o modă și repelăm, provizorie definiție. Modalitatea artistică reprezintă chipul specific sau ansamblul, sistemul de forme specifice prin care anumii artiști sau un singur artist află pe o poziție ideologică comună cu al grup, reflectă — selectind — conținutul și valorile politico-sociale, filozofice, etice, etc. ale unei clase, ale unei societăți.

De ce nu am recurs la noțiunea de stil? Există o accepție largă, colectivă, aproape metaforică, sugerind mai degrabă decit determinind nota particulară, „aerul” unei mișcări culturale de anvergură și al unei întregi culturi. E accepția de stil clasic, renaștinist, baroc, sau elin, latin, etc. În afară de asemenea sens, noțiunea stilului rămâne strict individuală. Deci pentru modalitate nu are ce face cu ea. Cinceva lipsit de o modalitate proprie, deține totuși un stil personal — trăsătură a poezilor minori. (Vlahuță imprimată modalitatea eminesciană în „stilul” său). Cind mai multe stiluri personale concurează la aceeași modalitate, sferice ambelor noțiuni se încrușează sau se subsumează, arareori se suprapun.

Ma curind intinim situațiile opuse: mari poeți, posesori a unui stil unic, „cintă” la mai multe modalități. (Hugo, și Eminescu, ieri; Arghezi, azi). Situații similare furnizează, cum vom vedea și poeții noștri contemporani, independent de gradul măiestriei interpretative.

De ce, alături de „forme”, nu menționăm „mijloacele artistice”? Forma, dependența de conținutul de idei, de concepție sau poziție ideologică, în ultima instanță oglindește o altitudine. Ca atare ea mediază noțiunea de modalitate, ajunđ la descrierea substratului ideologic pe care aceasta se greează. În timp ce mijloacele luate în sine, deservesc modalității ambelor tipuri de artă (avansată sau decadentă), precum instrumentele tehnice slujesc orinduirii capitaliste sau orinduirii comuniste. Sub raport sociologic, sint relativ egale, în diferitele „Arte” orientat intr-un sens care la îndemnă mijloace egale cu artistul dirijă spre polul de gindire și sensibilitate opus: rima, ritmul, versul prozic, versul alb, liber, poemul în proză, etc. Numai artistul de cadent disprețuitor total al conținutului — sferiana forma în însuși noul ei organizator. Obsedat de demoul nihilist specific crizei individualismului burghez, el ajunge să desfigureze și unelele, materie pină a poeziei, cuvintul însuși. Mai e nevoie să pomenim de spelele „poeziei” devasate de orgia limbajului neartificial? în abisul acestei pseudorevoluții s-a prăbușit totul: conținutul, forma, limbaj, modalități. În evoluția uneltelor artistice este dorit și de susținut activ. Limbajul artistic are nevoie de regenerare periodică, de adaptare la exigentele epocii spunticilor și ciberneticii. Ce deosebire în poezie, unde mijloacele limbajului este mai solidă cu restul universului liter, cu forme, deci modalitatea, revendicările inovatoare cu privire la abandonarea unor mijloace și însușiri sau crearea altora, sint justificate și urgente. În ciuda vici-brăunilor nestinse ale altilor epoci, genul homerice a căzut în desuetudine. Szentler Ferenc, devorator al „Iliadei”, nu ar redacta încă una, cum declară singur în interviul dat „Gazetei Literare”. Dinamică limbajului artistic, deșurind însă intr-un ritm mai lent decit cadența tehnicii și ascultind de alte legi, interzice exagerarea analogiei, asimilarea mecanică a domeniilor respective. Revoluția ma-iakovskiană, declanșată sub impulsul comenzi sociale al revoluției proletare, nu numai al furiei incoercelate luteriste, este inli o revoluție de conținut și de forme, de modalitate, și apoi strict „tehnica” de limbaj. Limbajul — modalitatea ma-iakovskiană — coexistă înli cu modalitatea lui Esenin, coexistă cu a lui Tvardovskij, practicant al unui gen pe care patosul său contemporan militănt l-a reinviat, ferește nu în structura originală, cum a arătat și Mihai Beniuc în interviul său. Mesajul de idei al celor doi poeți este — mutatis mutandis — identic, fiindcă este în esență comunist. Simleu liber a prelucra o postură lirică aliea, fără a tăgădui valabilitatea cil unei. Tractorul alungă plugul, dar versul liber se inventează cu cil clasic, tradițional. A. E. Baconsky, sprijinil de numeroase, imbieltoare și rodnice opere despuiate de metafore, prezice declinul gloriosului procedeu. Metafore, care, după părerea sa, ar marca perioadele de decadență rafinală sau spasmodică, precum barocul ori suprarrealismul. Adevărat, dar ce ne facem atunci cu Neruda și Rilso, cu Lorca și Alberti și la noi cu Tudor Arghezi?

Tot ce se poate afirma e că ori de cite ori e folosită împotriva funcției sale estetice firesci, metafora dominind imaginea, modalitatea nu mai e aptă să reliezeze intențiile. E necesar ca mesajul s-o vehiculeze pe calea ei trinituală, ca pe oricare alt element formal sau tehnic. A. E. Baconsky, pledeind, în principiu inemeiat, pentru desconggestionarea, pentru puritatea „nuda” a mijloacelor artistice, a absolutizat însă o inclinație, o modalitate proprie, posibilă, dar nu exclusivă. Metafora lui André Breton incifrează, maschează ideea, la Maia-kovskij o dezvăluie, o pune în serviciul revoluției.

În altă ordine de idei, trebuie rețevat că — „neutru” în sine — limbajul mijloacelor artistice dobindește un sens, o semnificație ideologică anume, cind este convertit în formă, cind e utilizat de o anumită modalitate artistică. Valorificarea genurilor, a modurilor, a resurselor limbajului artistic în cadrul artei noi, o confirmă o sumară trecere în revistă a poeziei noastre. Folsind toate mijloacele, de la cele tradiționale la cele mai recente, arta noastră beneficiind de diversitatea mijloacelor ce i le oferă metoda realist-socialistă unitară

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

Dacă un mod de expresie a realității, nud, al faptelor acțiunilor și caracterelor a marcat în poezia rusă cu tradiția lui Pușkin și Nekrasov, noi romane în versuri, sovietice (pe zind la Vasili Tiorkin, la povestea Zoel, la poemul lui Radu Bucov Ionițian), la noi relatate epici a faptelelor a cistigat adeptii mai ales în anii de după Liberare. Așa a fost ampla evocare a lui Bălcescu — de Jebeleanu; „Cintarea României” — de Miron Radu Paraschivescu; delicatul „Cintec de leagăn al Douăci” și „In țirg la Iași — 1917”, de Marcel Bredășu, „Copiii cartierului” de Cicerone Theodorescu; așa au fost poemele de lungă respirație ale lui Dan Deșliu „Lăzar de la Rusca”, „Minerul din Maramureș” ori poemul „Doi-taneși” de Dumitru Corbea sau ciclul „Calca Grivilei” de Ion Bănuță. Tradiția noastră, care nu are romane în versuri, a oferit în schimb poezilor modalități de expresie, de factură în stil popular — direct ca în cazul lui Dan Deșliu și Corbea, distilate în alte retorie, ca la Miron Radu Paraschivescu și Marcel Bredășu, intervenind numai pe atunci — ca în poemul lui Jebeleanu. În ce privește „Copiii cartierului”, cartea e, de fapt, un roman, care se citește nu odată cu interesul prozei și dacă ecourile populare se simt în poezii ca „Prin țam”, dialogul unei fărâmițat, suspendat, îngreunează atunci înțelegerea.

În orice caz, epoca noastră atit de bogată nu poate, de multe ori, cuprinde de avalansa noului intr-o singură răsufiere poetică, ea se revarsă în poemele largi, și aceasta nu numai la noi în țară. Rilso, a dat în poezia greacă epoci moderne anterioare, așa cum e în cazul de adio al parli-zantului, lupătorul închis intr-o peșteră, care își trăiește conștient toată viața în clipa premergătoare morții. Neruda a navigat pe poemele fluvii, din aceeași dorință de cuprindere vastă a orizontului. Asemenea poeme nu sint însă epice în sensul concret al cuvintului. Amploarea lor stă abia în evocarea motivelor ce se interfe-rează simonice, cu viziunea grandioasă a omenirii biruitoare asupra morții și asupra unor dezastre ca acela din Hiroșima (în poemul lui E. Jebeleanu). Ele pot lua aspectul unui dialog intens în termeni familiari (ca în „Ție-ți vorbesc, America” de Maria Banuș), sau al introspecției largite, cuprinzătoare, ca în „Spectacolul în aer liber” de Nina Cassian, după cum pot sugera o vastă desăsurare a omenilor în anolimpuri, pentru bălăia recoltei („Lucrări și anolimpuri” de A. E. Baconsky), sau recurg la procedeele feselei cronologice („Orășul lui Bucur” de Radu Bourreau). Cu alte cuvinte, poemul de largă respirație este o realitate a zilelor noastre, și s-ar putea spune că incununaarea aceste modalități o formează „Cintarea Onului” a lui Tudor Arghezi. Epos? Dacă vrem, da. Lips antic, cu tragismul infrunțării destinului, cu romanțismul unei noi „Legende a secolelor”, care urmărește victoria omului întreg, de la ridicarea sa din noapte, din peticul de umbră, pină la stele!

O altă modalitate de expresie a realității e, fără îndoială, simbolul, mișcările. Mai e cazul să vorbim de simbol intr-o poezie care a asezat simbolismul în raltul său din bibliotecă începutului de secol? Mai e nevoie de mit intr-o epocă în care miturile înseși sint întrecute? Dacă n-ar fi decit unul din multe exemple — înțințirea poezilor la Bienala din Knocke le Zoule și-a propus ca temă de discuție tocmai mitul și poezia contemporană, și nu întinplărilor. Simbolul și mitul au tocmai această forță intrinsecă a referințelor, experiențe unice au dobindit valoare universală și străbat timpurile prin forța lor, prin răspunsul pe care-l găsece într-insele oameni din toate timpurile. Veci de secole sau milenii, ori noi de citeva decenii — ca înțina lui Danco — ele alimentează poezia noastră contemporană. Dacă, așa cum am arătat, poemul lui Tudor Arghezi este o mitologie nu a zeilor, ci a omului, ceilalți poeți folosesc simbolul cu deosebită plăcere și succes. Dacă ne gindim la „mellița” veșnic nesătuță de „lirele superbe de verdeață”, înspăimântată de zgomotul ei ca de o prevestire a sfirșitului de „Cliv-vără Roșie”, simbolul răcoșiei populare neînrință și după ce capii sint arși pe roată, la „Cucuevia și ciocierile”, la „Mărul de lingă drum”, ori la poezia intitulată chiar „Simbol”, cu acea teribilă sugestie a singelui proleter pe steag („dar roșu pe roșu mai greu se distinge”), vedem la un singur poet poentele simbolului. Și Beniuc nu e unicul practicant al acestui mod de a proiecta realitatea în poezie. Versurile lui Bredășu sint populate de Pani și de Icar, de Antei

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei. Mai mult încă: poeții reiau cu succes motive și mituri antice ca Iliu Constantin care face din rătăcirile lui Ulysses o pledoarie pentru pace.

și Prometei în interpretarea lor modernă. Mitul meșterului Manole, cu frumuseți neintrecute în versiunea noastră populară, a inspirat și „Minerul din Maramureș” ai lui Dan Deșliu și „Balada celor trei mineri” a lui Corbea. Un întreg volum de versuri al lui Demostene Botez e pus sub semnul unui simbol: „Floarea Soarelui”, care se îndreaptă ca și poezia — mereu spre lumină. Și tot „muzeele de antichități” al Ninei Cassian, în care se întinse simbolice vestigiile unei epoci de aspirare a omului de către om, „Fata cu părul de aur” a lui Bourreau, „Spadă și floare” de Tiberiu Utan, „Vișniul lui Vania” de Victor Tulbure, „Dialogul cu vremea” de Eugen Frunză. Ba chiar de remarcat e că simbolurile alimentează și versuri ale linerilor, de la „Primele iubiri” ale lui Labiș, la „Amplionul” lui Nichita Stănescu sau „Sleaua polară” de Tomozei

RĂSPALATA PÎINII

Vintul s-a legănat în grine, soarele s-a risipit în ele, deasupra lor a lucit secera lunii...

Șerban Simion, cocător: An de an simțim mai bogății, mai puternici și partidul ne-a asigurat condiții corespunzătoare de trai...

nu ajungeau încă) în casa lui Șerban Simion; un coștun de lăine „de prima calitate, cum e și piinea pe care trebuie să o dai, ca să-mi crească salariul”...

pentru popularizarea metodelor sale avansate de lucru. Totdeauna cei mai buni sînt și cei dinții în ajutorarea tovarășilor de muncă...

Tita CHIPER

Fii siguri! Piinea va fi gustoasă

REPORTAJ - ANCHETA LA FABRICA DE PIINE „NICOLAE BALCESCU”

reducerea prețului de cost au fost făcute tot în folosul nostru, al oamenilor muncii. Neferu Zenovia: Tot poporul a cerut piinea de calitate bună, noi am dat, ni s-a apreciat munca, de asta ni s-au mărit și salariile...

incurajez dacă-i place arta”. Un scriitor spunea că arta trebuie să fie ca piinea: în fiecare zi mîncăm piinea dar niciodată nu ne saturăm de gustul ei...

ASALTUL ORGANIZAT DE „MINERII ALBI” PENTRU CUCERIREA CALITĂȚII

„Piinea fabricată de întreprinderea de panificație „N. Bălcescu” a luat două premii (I pentru piinea neagră de 1 kg — produs de bază, II pentru sortimentul noi, specializată și produse mîrunte de franzelare cu diferite adăsurii)...

LA SFIRȘITUL LUNII

...trebuie să se facă următoarele cumpărături din noul salariu, pentru că, vorba lui Șerban Simion, „trebuie să cumpărăm din sporul de la lăru ceva, „așa, pentru ținere de mînte”. Se vor achiziționa deci: rechizite școlare pentru începutul anului la școala de maștri brutari...

IN PERSPECTIVA UNOR MAREȚE IMPLINIRI

(Urmare din pag. 1)

muncii cea mai mare, cu nivelul de trai cel mai ridicat și cu ziua de muncă cea mai scurtă. O minune? Da! Dar o minune ce va fi, înfapt, de geniu uman.

rește în timp. Dar mașina asta există. A existat și în timpul lui Mașina asta e marxism-leninismul. În legătură cu Proiectul de Program al P.C.U.S. piinea și cei mai înverșunați dușmani ai lumii socialiste sînt nevoiți să-și recunoască excepționala forță de previziune.

viitorul comunist. De la data cînd Marx și Engels scriau că prin Europa umbra stăpînă comunismului și piinea în 1980 cînd „în U.R.S.S. va fi construită în linii mari societatea comunistă” nu vor fi trecut nici 150 de ani...

Însă unul după altul graficele pe care le publică „Scintila”: din 1913 pînă în 1980 (87 de ani) producția energiei electrice crește de 1421—1579 ori, producția industrială de 2700 ori, producția muncii de 45,0—51,3 ori ș.a.m.d. Iar în tot acest timp populația teritoriului respectiv abia dacă crește de 2 ori...

Cîlînd Programul n-am putut să nu mi aduc amînte de discuțiile în fierbîntate pe care le-am purtat cu 30 de ani în urmă... noi învețim studiul comunist, despre totul cum va arăta societatea comunistă...

Cite orientări nu au de extras din ei de mîla scriitorii, iar împreună cu ei și scrierile literare Programul P.C.U.S. arată că pentru construirea comunismului este necesară pe de o parte o anumită bază tehnică materială...

Mă a fost dat în zilele acestea să mă întâlnesc cu mulți oameni ai muncii, de cele mai variate profesii și caractere. Cu toții mi-au spus că au citit Proiectul de Program cu nesăd, că pe un poem și, totodată, ca pe o destăinuire epocală. Oare poate fi ceva mai înălțător decît să privești în viitor? Să ne gîndim la producțiile literare utopice și fanteziste de la Wells la Maiaikovski...

și științific a ajutat oamenii să vadă

„Știința”

Mihai NOVICOV

P.S. Cînd terminăm de scris aceste rânduri, am aflat despre noua lăbîndă a științei sovietice: zborul înveli cosmic „Vostok 2”...

Tita CHIPER

*****

Continente

Stau continentele-n apă, pînă la briu. Ca niște sirene — jumătate om, jumătate pește. Plutesc în apă și ouietul de talazuri lung sub ferestrele porturilor.

In acest hamac unde zac tăcut și pribesc aștele printre ramuri de seară umblu cu Europa prin spații și caut un punct de sprijin în infinit.

Frumoase sînt toate poveștile cîte s-au spus pe pămînt. Cele despre nașterea mîntuilor, cele despre foc și cele despre criptici eroi cu pleci care umblă călări după apa vie încolo și-ncoace.

Puține mări am străbătut și puține drumuri. Dar iați pecuni îmi sînt Poli sub ghețuri vii, planțele Sudului, cerul pictindu-l verde, Himalaia cu umerii arși de stele.

Apă sonoră, rece și nestatornică. Apă fierbîntă, clară, vijelioasă. Peste oglinzile tale brînd sa m-plec înfloresc deodată crîngurile de mărgean și, fluieru mute, pești strălucitori îmi iau privirile și pleacă.

N-am scris stîncile vechi din Sahara, ruiele Nordului, templele grecești... Dar în venele mele curge fantomatic singele celor care simțind că nu-i de ajuns să privești numai păsări și arbori au citit în propriile palme primii jungla modernelor atlase.

Stau continentele-n valuri, plufînd tăcut. Forme de inimi, de lire, de cai. Dacă aceste imense nave desfășurate nu-mi cer nimic pentru această trecere, focul din creier le aparține.

Acum, prin stepe, grinele și secara. Aurul sarea uraniul miraculos în vînt și-n ere stratificate.

Acum, ițîndu-și profilul în zare, munți de beton, riuri verticale, orașele par ușoare ca niște flujăi.

Sînt mulți acei care trec prin vreme cu mine bat drumuri, durează poduri în veac, strigă poemele libertății sub sfintele stenguri ale visului lor care au căpătăt culoarea speranței. E bine cu ei, printre lucruri.

Vreau, inima mea să-i dobîndescă. Pe care front, din care tainic turn, pe ce poteacă de umbră și lumină, pe malul cărui lac întunecat, acest suspin de dragoste pentru mine răzbind prin frunze aburite?

Stau dinaintea lor fără ascunzișuri. Ca fiii insulelor pe lărmul înalt cînd Columb... Navele noastre-ntr-o clipă de timp. Deusupra noastră soarele și luna. În fața noastră cel mai mare drum.

Julie 1961

Aurel RAU

Mioara CREMENE

Poem marin

Cerul arzînd ca un rug, marea crescînd voluptoasă, Malul sălbatec și trist, marea șoptind și cîntînd, Lărgi paranteze în zbor și urmîrind cu proierea Marea, ce-aruncă pe mal ierburi duhînd a mormînt... Mult au cîntat-o poezii, mult au cîntat-o-n imagini, — Vesnic aceleași și noi, noi ca și apele ei — Ci nesfîrșit e de greu, aste năvoade să prîndă, Știma ce poartă pe ea vături de vrajă verziu.

Dar minună vreau să-ți fac, tainică, scumpă iubire. Hai s-o cîntăm în adine, vino cu mine s-o prîzi. Ziduri spîrgînd de cleștar, prin subțirime scafandrii, Știma, peștoaică la trup, vin s-o vedem, s-o răpim. ...Simplu și lin ne-afundăm, ca-ntr-o pernă pufoasă. Val după val despîcînd suplele porți se desfac. Treceam prin mari clarități, luciuri străbatem.

de-ogîndă Noi adevăruri găsînd, trupu-l simțim mai ușor.

Straniu lucește din ea, lumea aceasta mai densă. În irizate lumini totul ia altfel de chip Cînd din al undelor miez afli poemele mării, Cînd versul scris de poet, tu îl privești răsturnat. Umbre fugare de-argint trec prin vîzduhul de apă. Unde e marea-n furtuni, zbuciumul? Calm e aci. Spaimete sus au rămas, vamă-ntr-o aer și unde... Pești vin blînzi către om, nu-l mai cunosc pe dușman.

Treceam prin ample pături, ramuri foșnesc unduoase, Scoicile, fluturi de fund, aripi de sticlă desfac. Și peste munții de stînci, colo în vîlea ciudată Noi continente scipes, noi geografii se presimt. Iață și fata de mult și îndelung căutată! Asta-i palatul, e-al ei, mare cît încă un glob. Calm ne privește — aici nimeni nu știe ce-i teama — Cînd lingă ea ne-așezăm, fața-i fluidă privom.

Uite, întinde spre noi, brațe de stele de mare, Pletele-actinii-mpletind, flutură lungi albăștrui, Verzi subțirimi înleesc trupul cu coadă de pește, Este și toțuși prin ea, pezi strălucind depărlări. Muzică-nții, răsund slab și abia murmurată, Clinchet și clocot apoi, dangăt de clopot profund, Vocea ei crește umplînd hauri imense — vibrează, Sloiuri de gheață-n ocean, cad cu un tunet la Poli.

„Hai, mai aproape veniți” susură vocea și crește Amplu strîgînd: „Bun venit iar în adine înspre voi. Pași dinții către mal, voi-i urmăream speriată Mamă sărmană simțînd, ceasuri de mari despărțiri. Oare plecînd ați uitat farmecul brațelor mele? Oare-nadins m-ați fîcut, trist să v-aștept îndelung?” Astfel se-aude și noi, sub cele verzi borangicuri, Numai acum străvedem, chipul ei tare bătrîn.

Ochii de mare grăiesc cu-nflepciune străoche, Șarpele mării, strîns ghem, sugă la peștedul sîn, Și cu tot mindrul ei port, biata-i făptură trîdează Cîte cumplite furtuni, cîte adînci zămisliri? „Mult am strigat, spune ea, mult am șoptit rugătoare, „Voi cei din mare plecați, vocele mării-ați uitat. „Rar, cînd spre mine-ați întors pașii pe trepte profunde, „De v-am privit în obraz, palid era tristul cliup.

„Iată v-așteaptă și-acum, cîmpuri prelungi, gînditoare, „Line, cu mîl legănat, leagămul lumii întregi, „Cîte comori fii mei, ...o fii mei”... Cu ciocane, Glasul izbește-n urechi, hauri trezînd fără fund. Poate că nu e decît singele nostru-n timpane, Poate că nu-i decît el, aprig ritmînd: „fii mei”... Știm doar că mîna-nșpe ea, noi am înțins s-o atîngem, Dar o furtună de fund, brusc stinge-ntregul miraj...

Parc-o perdea s-a lăsat, moale pe luciul de-ogîndă, — Poate la mari scundării, pline de beznă-am ajuns — Forme, făpturi s-au topit... Timpul peni să ne-ntoarcem Iar să ne-ntoarcem spre mal, malul cu vîl de amurg.

Aspru, vîrtos ca un vin, aerul serii-ne-mbată... „Marea, oceanicul cer, — noi pe pămînt ne-odihnim. La o răscruce de drum pare pămîntu-nre spații. Unii visează-nălțimi, alții se-upleacă spre-adine.

Pozi mina calm s-o-nținzi și să cuprinzi constelații... Ele lucesc însuși și jos în al știmei palat. Mine din nou vom porni, cum pomeau iar corăbierii Cînd, printre neguri, un țîrm, forme-ascunzîndu-și ghiceau...

FOSNESC PLOPII

DIN PROZA SOVIETICĂ

STEPAN ȘCIPACIOV

Nu mai e un vis

Zilele se-ntorc înspre apus, în dogoarea muncii, în furtună.

Tinerii aceia încă nu-s, Fetele acelea încă nu-s, Cei ce se vor naște în Comună.

Profilăm palatele pe zare, La hotarul erelor, în mers, — Dăltul în marmură și-n vers Și ne sorb vitezele astrale, Iar incandescentul nostru vis Nu mai e un vis, Nu e un vis, E Program de muncă, viu, precis.

În românește de CRISTINA LUCIAN

LEONID MARTINOV

Ochii tăi

Ochii tăi sînt două mici ferestre-n zori întunecate sub streșinile grelelor pleoape... Și-n rîndul celor două nopți vechiate, și-a treia, nedormită, vine-aproape

Focul, se-aude duduind în casă, soba e fierbinte. Din truda ta lucidă și nervoasă gîndul își deapănă lucrarea în mai ascuțit ca înainte.

Acum, atît ești de sfirșit, de veghe și de obosală, încît cu greu te-ai ridicat și m-ai privit și stai de pază visului meu ușor, cu grije și sfială.

Ochii tăi aproape s-au închis, în tine fluxul odihnei se arată... Desigur, în secolul ce vine, vederea, înțelegerea cuiba e, de pe-acum, mai clară, mai curată...

În românește de TAȘCU GHEORGHIU

KONSTANTIN VANȘENKIN

Portretul prietenului

Îți văd obrazul dur, părul cărunt Și ochii fulgerînd lumini albastre Și te privesc, și te gîndesc profund: Tu ești pecetea tinereții noastre.

Noi te-am știut mereu în primul rînd, Lăptura ta în memorie-i sculptată... Acum, în părul tău, s-a prins, arzînd, O pinză de păianjen, argintată.

Prefigurai izbînda, neclintit Și-aceste riduri prelungite-n barbă, Erau, cînd te săltau din cîmp, zăcnici, Lăptura firelor de iarbă.

În românește de GRIGORE HAGIU

normal Poate că erai puțin încordată Prezența unui străin, fie el chiar și soțul, te înfrîmăta, și pe deasupra mai era și Valia Krasakina. Era atît de neliniștită. Se tot scuipa uîindu-se în toate părțile, iar ochii ei albaștri ca niște nor-mă-uite, cereau, strigau, aveau ceva de spus. Tu citeai copiii „Basmul despre moartea tîrîneli” și nevrînd să te întreripi, o făceai atență cu privirea sau ciocănind cu creionul în masă. Dar letitia nu a mai putut răbda și în cele din urmă spuse tare de se auzi în toată clasa:

— Pe mama ai premiat-o... pentru alăptatul viștelor!

— Nu despre asta vorbim acum! — ai strigat cu severitate (și eu am tresărit) și florile de nu-mă-uită din ochii letitei s-au ofilit.

După asta am discutat cu tine. M-ai contrazis:

— Dar e evident că nu despre asta era vorba.

— Dar era un motiv de bucurie.

— Dar planul lecției trebuia să-l fac?

— Da, planul... dar totuși e viață... înțelegi, un suflet de copil.

— De suflet îți arde mie?

Două zile ai fost bosomilată. Apoi a început să cadă zăpada și totul era proaspăt, înmănat. Am reușit plimbările de seară prin pădure, atunci cînd ea e tăcută, întunecoasă și iernatică. Imbușorată, cu o pălărie albă, erai atît de minunată încît mă cuprinsese teama: dacă te topești sau dispari ca un noruș și împreună cu tine pădurea, lejerica... Te-am prins după umeri ca să nu te scapi, să nu te dai; și-am privit ochii, căldura lor și dragostea și rîsul, rîsul tău cu căldură și spumet:

— Romantism!

— Pe tine și pe învățătoarea Stroeava v-ai chemat în satul vecin la se-dintă.

Sedinta se terminase de mult și tu stăteai în cancelarie la taifas la usa sobei. Stroeava te aștepta și probabil era neliniștită, temîndu-se că viscolul se va înfrîi, nu glumă.

— Vai, cît ești de caraghioasă! — ai spus zărîndu-mă în ușă, acoperit tot de zăpadă. Aș fi putut fi reținută, prostie!

Parcă m-ai împuns ceva. În drum la întoarcere, căutînd poezia printre troani, numai Stroeava era se pare multumită, o aștepta familia și locul

Așteptam primăvara. Speram că va veni cu căldura și vîntul de sud — și totul va fi ca mai înainte. Dar primăvara infilză parca înadins și învîlăuită în ceață ascunde soarele. Cînd se deslășăie însă strălucitoare, și atocuprînzătoare, aruncînd cu generozitate pumni de flori în pădure și pe pajisti, tu nu mai aveai nevoie de ea. De dimineață te tot uitai pe lăeștră, așteptai poșta.

— Vrei?... citește!... Am citit una singură și te-am în-

— Asta ne mai lipsea!... se indignă băleții.

— Anotoli Leonidovici, doar ne-am înțeles — fără țete!

I-am înțeles pe copii. La vîrsta lor nîm mie nu-mi plăcea ca țetele să se amestece în treaba noastră. Dar era clar, — Lușă va merge oricum cu noi. Aștepta invitația noastră doar de formă.

— S-a vîrit — nu se stăpîni nu s-o arunce Costea — dușmanul țete-lor.

POVESTIRE DE M. GRESNOV

Teles pe toate. M-am hotărît la o explicație. Ai răspuns scurt:

— Nu-i nevoie, Anotoli!... Cînd am încercat să te conving, să-ți vorbesc despre datorie, îți-ai îngustat ochii și mi-ai spus:

— Mi-au găsit de lucru în Moscova. Înțelegi? În Mos-co-va!

Ai plecat în iunie. Te-am condus doar eu, împreună cu o mașină verde, ves-el. Și în erai veselă, rîdînd.

O barcă traversa cite un om sau doi. Te-ai așezat, îți-ai pus geamantanele pe bancă să nu îți le ude.

— Adio! — îți-am spus.

În ochii tăi a licărit pentru prima oară ceva asemănător unei întrebări:

— Tu nu mergi?... Am dat din cap.

— Porîm? — întrebă vislașul, por-trivîndu-și visitele.

Nimeni nu răspunde. Visitele lovîră apa. Te uitai la mine iar eu — la ochii tăi albaștri. Se depărtau, se de-colorau și se topeau, iar între noi curgea încă un singur rîu.

M-am întors la pas, lăsa să îndemne caii, ba chiar fără să-i min. Un cunoscut din colhoz mi-a propus să mă conducă. I-am predat hăturile lăraș un cuvînt și am coborît din căruță.

O noapte de iunie. Cerul se stîngea încet. Pădurea era cuprinsă de amurg. În întîmpinarea se trezea o viață strănie și furtunoasă: ceva se frîngea, suiera, murea în așteptare, chema și răspundea la chemare. Era marea, oceanul vieții — enormul ocean al sunetelor, mirosurilor, oftaturilor, marea reînnoire lar eu rălă-cean, uncori mă opream, rece și străin tuturor.

Sufletul îmi era pustiu, era trig, parca am pierdut ceva. Nu am pierdut — mi-au luat, mi-au smuls, mi-au posedat — pentru totdeauna. Mi se pare că te-am strigat, și-am promis ceva, ceva care e posibil nici să nu-ți fi putut da... Numai să te fi întors. Cu un gunoi, ieși deodată la suprafață acel cuvînt rău și supărător: „Romantism!”

Va să zică asta era sensul dragostei, al plăcerii, al plăbei într-un alt loc. Dar eu... cine sînt eu pentru tine? Cine?

Și totuși... Laral Lara! Pot să merg, să fug după tine? Să cer să-ți mi trimis la Moscova? Dar muncă mea, copiii?

În sat știau toți. Și oricît n-ai vrea, pînă la urmă tot trebuie să ieși în lume. În lăraș conducerei colhozului, un grup de bărbai discutau de-ale lor. Cînd am trecut, au tăcut. Careva spus:

— E singur... îi e greu...

Din poartă, casa Maskinilor pare veselă, toată în flori. Mi se strîgă de la fereastră:

Lușă căra vreasuri și se străduia în toate felurile să mă ajute: ținea prăjiniile, îmi dădea toporul la mînă. Și toate le făcea cu atîta simplitate ca și cum important era nu ceea ce făcea, ci ca totul să facă mai bine ca băleții, și dorînd parca să-mi dovedească grija ce mi-o poartă. Cînd ne-am întors, mă întrebă despre în-vățătură, institut. O stătuiesc oare să urmez pedagogia?

În august s-a prezentat la admitere și a intrat!

Lușă s-a reintors în vacanța de iarnă mai frumoasă și mai seroasă. Locuim în aceeași cameră, care acum semăna cu aceea a unui bur-lac.

O îngrijă lușă Sonia. Venea de-mi aprindea focul, mătura și apoi lugea la școală. Lușă a trecut pe la mine chiar în prima zi cînd a sosit. Am auzit prin ușă cum se certa cu lușă Sonia.

— El are nevoie de curățenie, de aer... Și dumnea, uite cu ce mă-tură!

— Și acasă, și aici, și la școală... Unde să mă mai împart — se dez-vinovătea lemeia.

— Trebuie să ai inimă, iată ce... O ajuta te lușă Sonia. Pe la mine venea proaspăt, iernatic, aducînd cu ea mînos de confiere și căldura ochi-lor căruți de fată. Dacă eram ocupat, lușă o carle și citea sprînjindu-și capul în mîini. Gestul îmi adădea mîine de tine, de mîinile tale, și tristețea îmi cuprîndea inima.

Seara în timp ce lușă Sonia mă-tura clasele, Lușă îmi cerea voie să deschid radioul încet-încet. Și po-vestea cite ceva despre sine, despre prietenle ei.

Februarie își făcea apariția pe la ferește. Iar lușă se grăbea undeva, lușă, ascunzîndu-se grabă după fiecare noaptea. Ce bine era să ascuți cuvintele ei simple, calde și să te cul-tunzi în gînduri.

Odată m-ai întrebă:

— De iubit se poate iubi o singură dată în viață? Pentru todeauna?

I-am răspuns în glumă:

— Este o problemă de înțelepciune. Ea își aruncă privirea spre mine și apoi lăsa ochii în jos, ca și cum aș fi speriat căva frumos ce venise foarte aproape și care nu se va mai reîn-toarce curînd.

Lușă și lușă Sonia au plecat îm-preună. Am rămas singur, ascultînd cum vîntul hoinărea zgîrîindu-mi geamul.

Vacanța s-a terminat.

În ultima seară Lușă veni să-și ia rămas bun. I-am oferit un scaun și am deschis radioul. Sunetele unui vals de Chopin umplură camera, atîn-gînd inima cu o ușoară și transpa-rentă tristețe.

— Mîine trebuie să plec... spuse Lușă și lăsa capul în jos.

În românește de S. DUMITRIU

Desen de V. SAVONEA

Drujba-prietenie

(Urmare din pag. 1)

se afla la Moscova, între 3 și 5 august, așa cum a muntat presa colidant, a avut loc aici o constituție a primilor secretari ai comitetelor centrale ale partidelor comuniste și muncitorești din țările participante la Tratatul de la Varșovia în probleme legate de pregătirea încheierii Tratatului de pace cu Germania. Așa cum se arată în comunicatul dat publicității la sfîrșitul consîlțării, toți participanții la consîlțare s-au exprimat pînă la urmă unanim că problema încheierii Tratatului de pace cu Germania și a normalizării pe această bază a situației din Berlinul occidental s-a opt de mult și că rezolvarea ei nu suferă amîinare.

Participanții la consîlțare s-au declarat gata să contribuie prin toate măsurile la reglementarea pașnică cu cele două state germane, de comun acord cu puterile occidentale. „Participanții la consîlțare — se spune în comunicat — pornește de la ideea că o asemenea reglementare pașnică nu va aduce prejudicii nici-unei din țări și corespunde interese-lor tuturor celor ce năzuiesc cu ade-vărat la menținerea și consolidarea păcii generale”. Consîlțarea a exprimat hotărîrea neliniștită a tuturor participanților de a obține încă una această reglementare pașnică a rela-țiilor cu Germania. Totodată consîlțarea a hotărît în unanimitate că „dacă puterile occidentale vor con-tinua să se eschiveze de la încheierea Tratatului de pace cu Germania, slă-bite interesele vor fi nevoite să în-cheie Tratatul de pace cu Republica Democrată Germană, tratat care va include capitolul războiului trecut și va asigura condițiile pentru stabili-zarea situației în această parte a Eu-ropei. De asemenea Tratatul de pace va apăra în mod hotărît drepturile suverane ale Republicii Democrate Germane, inclusiv drepturile ei asu-pra teritoriului, apelor și spațiului aerian”.

După primele ecouri transmise de posturile de radio sovietice și pu-blicate în presă se remarcă intere-sul deosebit cu care opinia publica-mondială a primit știrea despre a-cestă consîlțare.

Și la Leningrad, orașul, în care au răsănit salvele „Aurorei”, vestitoarea erei noastre comuniste, orașul care e cunoscut în lumea întreagă pentru

eroismul și frumusețea sa, delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romine a fost primită cu aceeași căldură și cordialitate. Leningradienii veniți în gara „Moscova” în întîmpinarea delegației, ca și cei care au umplut bulevardele orașului de pe malurile Nevei sau care se recreau duminică după amiază în Petro-dvoret, parcul fără egal în lume, cu sute de flintini arțelene și monu-mente de artă, s-au întrecut pe ei unși în proverbiale lor ospitalitate. Sentimentele cordiale cu care cetățenii Leningradului au îmbrîmînat înal-ta solie a poporului român au fost ex-primale cum nu se poate mai plin-tele de tovarășii Ivan Spiridonov, prin-secretar al Comitetului Regional Le-ningrad al P.C.U.S., în cuvîntarea rostită pe peronul gării „Moscova”, la sosirea delegației: „Fabricile și uzinele, piețele și străzile, teatrele și muzeele din Leningrad și, în silrșit, inimile noastre — sînt des-chise pentru dumneavoastră, iubiiții noștri prieteni, frați de clasă și to-varășii de luptă în mărșăla bătălie pentru victoria comunismului”.

Sosirea delegației la Leningrad a coincis cu vestea că maiorul Gher-man Stepanovici Tîlov, un om so-vietic, pilotînd nava cosmică „Vos-tok-2”, efectuează un zbor de lungă durată, în jurul pămîntului. Vestea despre fapta măreață a maioru-lui Tîlov, care și-a făcut ser-viciul militar într-o unitate din ca-dru regiunii militare Leningrad, a umplut de bucurie și de legitimă min-drie inimile leningradienilor. Oundu-te deunăci, pe „Nevski Prospekt”, pe malurile Nevei, în Petrodvoret, gru-puri mari stăteau în jurul megaloa-nelor, a masinilor cu portierele des-chise și ascultau vocea sobră, cunos-cută de toți cetățenii sovietici, a cra-nicului postului de radio Moscova, Levitan.

Intr-un asemenea grup, am cunos-cut pe Ivan Petrov, muncitor la uzina Kîrov, care ne-a spus: „Zborul de lungă durată al navei cosmice „Vos-tok-2” pilotată de maiorul Tîlov de-monstrează încă odată justele afir-mații din proiectul de Program al P.C.U.S. că numai în condițiile sis-temului nostru socialist, progresul științei și tehnicii oferă posibilitatea de a folosi în modul cel mai eficec bogățiile și forțele naturii în intere-sul poporului”.

de mare. Am aflat mai tîrziu: satul nu avea club și cînd aduceau vreun film, sala mare a școlii se transforma în cinematograful. În această școală s-a găsit un loc și pentru camera noastră.

În spațiile satului, în vîlcea, era un lac liniștit. Cit era de bine să înfrîi pînă în mijlocul lui Vîntul îi încreșea suprafața, iar nufărul albi se legănau ca niște stele căzătoare.

Dar mai mult ca orice îți plăcea pădurea — hățșurile, poenile, insulele tăcute de conifere și... mîlinele: strepezitoarele și acre de nu se puteau lua în gură. Tu te întindeai înșă spre ciorchini negri și spumet: „Romantism!” Cuvîntul tău preferat.

A venit și iulie septembrie. Clo-poteșul suna în școală de dimineața pînă seara și împărțea ziua în perioade neegale: scurte și gălăgioase — re-creațiile, și lungi — orele de clasă.

Erau primele tale zile de muncă și în ochii tăi am văzut incitare și teamă. Te-ai maturizat, și devenit chiar mai înalt pe tocurile celor mai buni pantofi ai tăi. Te strigau Larisa Constantinoana, dar pentru mine ră-minea ca și înainte Lara. Și mă săruiți cînd plecai la lecții. Începu-se să te obișnuiești cu muncă și în-țelegi — cum se spune — la în-deamnă. Și toți, în aceste zile a în-tervenit cearta.

M-ai rugat să îți parți la lecțiile tale — poate îți pot da un sfat. Am venit, m-am așezat într-o bancă și am deschis un caiet. Lecția a decurs

cald din căsuța de la marginea sa-tului.

A viscolit două săptămîni. Copiii veneau la școală în plisari, infoliiți și cu nasul roșu. Se scuturau îndelung și intrau fără zgomot în clase. În clădirea veche era frig, ardea jo-cul de dimineața pînă seara. Troenii ajungeau pînă la acoperiș și în clase era întuneric. Serile te înveleai în broboadă, primeai Moscova și ascu-tai îndelung opere, concerte. Cînd mă așezam lîngă tine și-ți mîngîiam cu căldură părul, te lipeai de mine și mă gîndeai: „De-ar fi mereu așa...”

Odată cu vremea, te-ai răci și tu-plecai la școală plicăștit, cu mă săruiți dimineața. „Ce să-ți faci — mi-am zis — nu te poți săruta me-reu...”

Era numai vorba. În inimă mi se cuibărea și se stringea neliniștea.

— Meru ce-ai spusă placă! — mi-ai spus într-o zi. — De luni pînă sim-băta și iar de la început și iar...

Apoi, odată, ai fugit aruncînd căr-țile...

Nu mai pot, Tolia! Vorbești, vorbești... O singură recuță trebuie s-o explici aproape o jumătate de an...

Te-am liniștit: te vei obișnui, mulți sînt la fel, rezultatele muncii le vezi abia mai tîrziu, locuim în asta și constă bucuria... Dar tu nu puteai ascunde ceea ce simțezi:

— Nu mi place... Nu pot! Nu am apătudină pentru munca asta... Și nu vreau!

ma fără care a construit socialismul și care construște acum comunismul, se puteau realiza minunile acesteia.

Uniunea Sovietică entuziasmează și atrage toate gîndurile și inimile în-spre ea, nu numai prin realizarea zburătorilor cosmice, dar și prin uriașul plan al vîltoarei orînduirii comu-niste, gîndit pentru omniaera între-gă, Proiectul de program al Partidu-lui Comunist al Uniunii Sovietice, care, după o largă dezbateră urmează a fi examinat și aprobat de al XXII-lea Congres al P.C.U.S. ce se va ține

în toamna acestui an, este planul de organizare al celei mai înalte forme sociale, cu egalitate deplină între oameni. După crearea bazei tehnico-materiale, va înflori comunismul, în care se vor dezvolta toate talentele, se vor desăvîrși caracterle și mi-ales se va lupta pentru lichidarea războaielor și instaurarea unei păci trănice pe pămînt. Aceasta este o înaltă menire a comunismului.

Ion Marin SADOVEANU

O biruință sovietică

(Urmare din pag. 1)

formulă fericită de tratament cosmic pentru unele boli și pentru prelungire a vieții omenești. E numai un aspect, firește, din multimea consecin-țelor practice, strict științifice, ale acestor extraordinare întreprinderi o-menești.

Desigur că aceste evenimente epoca-le au fost posibile numai datorită perfecțiunii și înaltului grad de pre-cizie al științei sovietice. Nu trebuie neglijată însă nici latura morală a problemei. Atît Gagarin cît și Tîtov sînt tineri cetățeni sovietici, crescuți de partidul comunist. Lucrul acesta nu l-a aflat nici unul dintre ei în clipa marilor încercări a desprinderii de pămînt. Conștienți de istoria lor mistice acești tineri, cînd aveau să pornească la luptă cu cel mai nă-vrăznic necunoscut, trimiteau un gînd de recunoștință partidului comunist. Tîtov a spus-o simplu și cu deose-bită căldură: „Închin Congresului al XXII-lea al scumpului nostru partid comunist noul zbor cosmic”.

Nu mai în Uniunea Sovietică, pri-

Vera VLAD

ANUL NOU

hiar din prima zi, casa nouă mi-a adus multe bucurii, dar printre ele, cine știe cum? ...

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

— Cum te lauzi, ce s-aude? — Vești bune, tovarășe, sint omul, care aduce numai vești bune.

veau căldură, se adunau mulțumiri în jurul pomului și ciocneau un pahar... Eu unde-o să petrec revelionul? Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

ncercând să evite o păcătosă de astenie, Magda își lăsa concediu pe la jumătatea lui aprilie, cu aproape trei luni mai devreme decât prevăzuse.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

vrei să mai trăim noi doi, dacă tu nu ai încredere? întrebă Magda, de ochii înlacrimați.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

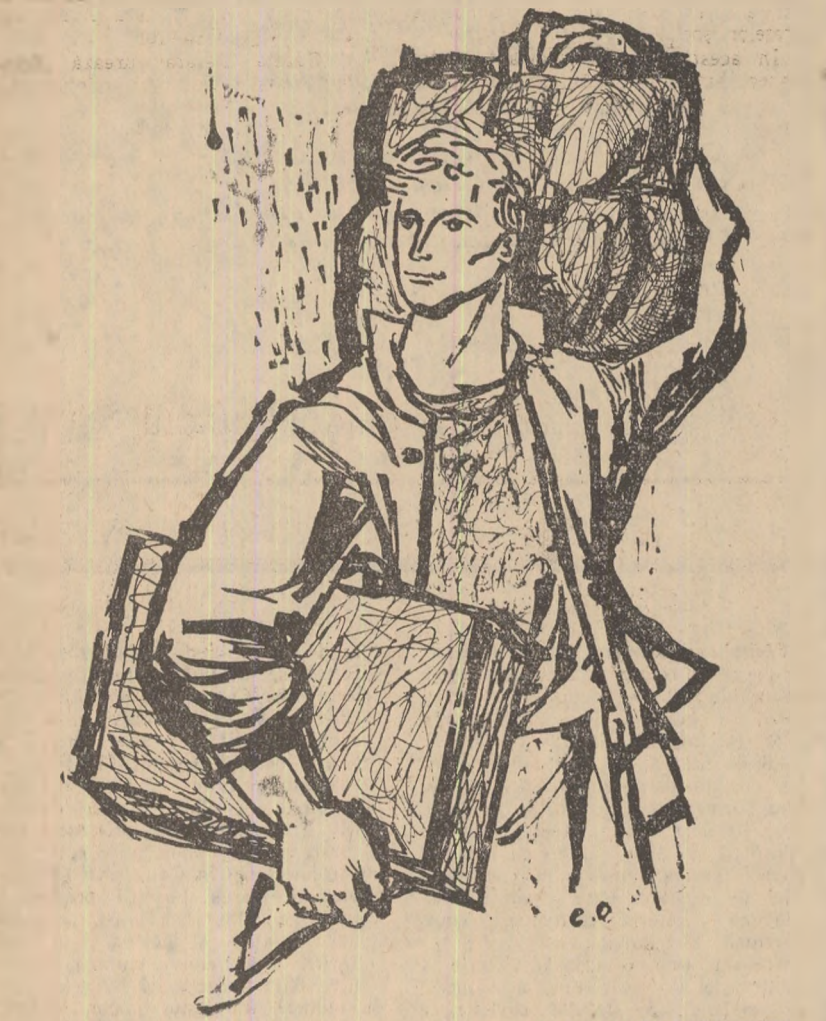
— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

— Cum o să petreci? — Aici nu, că îngheață geamurile, îngheață și pomul și sufletul din mine.

Trei schițe de NICOLAE TICU

n duminică aceea, de pe la șaptele dimineții, Vasile Virban era de serviciu la telefon.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

n-are cine să-i dea de capăt, se duce el... stă acolo și lucrează, se chină până reușește... Virban știe să-l întreb: Cu cine ești tu prieten? Atita știe.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

Pe urmă, după vreo doi kilometri de mers, cind nădușie și schimbă tot la zece pași aparatul de sudat de un umbr pe celălalt, Motronea deveni aspru, necruțător, și-i pără rău că n-are un telefon la îndemână.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

vă rog să aveți încredere, să mă ajutați, să-mi aduceți aici tot ce-mi trebuie, și citi mai repede... În timp ce lucra la cazan, Angela veni de citeva ori să-i aducă un cuțit, un castron, își găsi ea o mie de treburi în bucătărie...

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

— Pe mine, nu! avertiza Motronea. — Cu cine ești tu prieten? — Cu tine, Vasile, se-nvoi Motronea.

Advertisement for 'SECTORUL DOI' featuring a large graphic of a factory building and text describing the sector's products and services.

16 ANI DE LA ELIBERAREA COREEI

KIM-U-CER

Cîntec pentru Patrie

Pe cînd pe buze uscate, odinioară, dorul de dreptate, năbușea în-neindurare, nu mai eram în stare să înalț un cîntec de eliberare, nu izbutea să se mai infiripe glasul de nădejde, din făptura crunt robită, și însuși jalea, amuțise sub trecuta nedreptate pătimită. Acuma însă, în răsufu liber, crește vajnic un avînt senin, cu dragoste de țară. O primăvară, libertății s-a deschis, înfloritoare-nusufleire, un soare nou, mîntuitoare strălucire, prin stropii lacrimilor, rouează bucuriilor rodire pornind cîntări, ce din izvoare pămîntene, la mării cerești, străbat deplin. Încît de-acum înviind simțire, viața-nchină inul de lumină, din care peste întreaga omenire, își dăruiește-n revărsare, binecuvîntare. Pe mai departe ca amenințare, oricît ar încerca să ne-mpresoare, moartea cea haină spre veșnicie însă, ochii vor purta-n prioiri, a țării înălțare iară din suflute vor răsuna chemări biruitoare.

PAK-PHAR-IAN

Cin-Dar-Le

(Fragment)

Mi-am pus în gînd să cînt gingașa floare care-n plaiurile noastre poartă vestea primăverii, să cînt de-nția, care vine întîmpinatoarea — floarea Cin-dar-le. Dar poate oare izbute un biet poet, să-i înflorească în cuvinte chipul plîpîndei arătări, ce luînd-nainte tuturor răsare să aducă vestea ei vitează, care se-ncumetează, chiar prin vitregia vremii aspre, să dea de știre despre noul timp ce s-a apropiat? Ea nu se-voaltă-n purpură imperială, și nu cere să se-vestească-n bogăția din bătutele petale de liliac indian, nici nu se-ncumetă să fălească-n păluriri cirionțate de mătăsuri, precum domnița Crizantemă, din meleagul țării lui Răsare Soare, care-n găteală falnic izbucnită — în tîrziu apare de se învoaltă la domnie dăinuind pe toamnă lungă. Și-atît de-adevăr se adeverește-n proorocie, primăvara, încît ivirea ei ajunge ca să înfățișeze pentru toată țara chipul primăverii. O floare care pentru veșnicia adevărilor n-are, în firescul ei avînt, decît încredințarea de menire ce-i e dat să-ntruchizeze smerita frumusețe ca vestire nouă, din seva pămînteană să alcătuiască fără de răsunset-glas de floare, din buze de lumină, să dea întrimbîțat cîntare caldei bucurii. Menirea ei fiind, din suspinul de mireasmă împlinită, atunci cînd i-a fost dat, cu prețul vieții, înjertită să apară cît mai în de vreme, să fie însuși semnul primăverii, în adevăr înaintase, dintru început luminătoare, la biruința înfloririlor pe-treaga lume. In romînește de ADRIAN MANIU

KIM DU CIAN (H.P.D. Coreeană) „Perspectivă”

IOSIF FEKETE „Familia minerului”

ZIUA MINERULUI

Explozia Copacul care cîntă

Flăcările ce sărută cerul Nu le dă pămîntul, ci minerul. Simți prin guri de iad cum se revărsă Mirosul de carne arsă. Uită-te stăpîne, cum arată Ca-n jertfelnic, flacăra curată, Bice roșii cum pocnesc și curmă Oricare întorcerci; fac din mină urnă. Poruncește zăvorîrea porții — Vin femei și prunci să-și afle morții. Fii ca-ntotdeauna înțelepți: Sindacatul galben să le țină piept, „Galbenii” trimite să-i ogoaie — ploaie peste amenințatoarea lor văpaie — „Galbenii”-s de-ai lor

Acolo unde veacuri și milenii Creștea o floare neagră sub pămînt Și oamenii păreau mai mult vedeni Și-imbătrîneau copiii prea curînd; Acolo-n galeriile de-o șchioapă, Boltînd întunecimea-n loc de cer, Unde-și găseai sub negre lespezi groapă, Ortacul meu din alte vremi, miner. Acolo ne-am făcut lămpăș din soare Și din lumină ne-am făcut ortac. Prin galerii se leagăna și-nfloare Un nevăzut și uriaș copac. Auzi-l cum vuieste și ne cheamă Cu frunzele schimbate în cărbuni, Cu crengile de-argint și de aramă Și de uraniu-n care dorm minuni! E vechiul vis ajuns în libertate, Stropit cîndoa cu singe-n rădăcini, Stejar pe care nici un vînt nu-l bate Și noaptea nu-l desfoaie de lumini.

Tiberiu UTAN

Ion BRAD

Spectacolul „Prima întîlnire” în regia lui Ion Cojar

Oamenii de teatru vorbesc adesea, cu îndreptățire, despre caracterul efemer al artei lor, artă care durează cît o viață de om (și nici altfel) și care pierde odată cu creatorul ei, rămîind total și definitiv necunoscută. În manifestarea ei specifică, generațiilor viitoare. Sculptorii, arhitecții și scriitorii mari ai antichității au transmis nealterat mesajul artei lor pînă în zilele noastre și mai departe, în eternitate, așa cum vor da-nui cît umanitatea marile opere ale artelor plastice sau ale artei cuvîntului, ale muzicii sau arhitecturii din toate timpurile. Pe marii actori, însă, generațiile care nu i-au văzut jucînd îi vor „cunoaște” doar din mărturiile contemporanilor, din portretele, fotografiile, filmele, imprimările etc.; le va fi însă inaccesibilă arta actorului a cărei condiție fundamentală rămîne mereu, invariabil și învîltibil, scena.

Dar poate mai... dramatic, în acest sens, este destinul regizorului, interpretul principal și nevăzut al spectacolului de teatru, cel care deține cheia opereii scenice și adaugă textului auzibil al dramaturgului și jocului vizibil al actorului, mesajul său invizibil și inauzibil. Acest mesaj, rezultat al unui act de creație, — întol-

deauna modest în formă, de multe ori impresionant în conținut — îl recepționăm adesea cu ingratitudine, ignorînd procesul creator care i-a dat naștere. Cît privește raporturile cu posteritatea, arta regizorului se „conservă” și mai puțin decît cea a actorului, deoarece vocea regizorului nu are sens să fie imprimată, iar o fotografie a sa nu spune de cele mai multe ori nimic. Creația sa este spectacolul care nu trăiește decît una sau cîteva stagiuni. Și această creație se cuvine a fi discutată în aceeași măsură în care sînt discutate creațiile actoricești. De aceea vom completa suita de articole despre creațiile ultimei stagiuni cu cîteva dedicate unor creații regizorale.

Nu știm cît timp a activat Ion Cojar ca regizor, înainte de a fi pus în scenă la noul Teatru pentru tineret și copii spectacolul cu piesa Tatianei Sîtina „Prima întîlnire”. Dar nu această este important, ci faptul că, după un număr de ani de quasi-anonimat, Ion Cojar s-a afirmat, surprinzător, cu o creație remarcabilă, atestînd un real talent și o gândire regizorală de certă originalitate.

Piesa Tatianei Sîtina oferă un teren de lucru deosebit de interesant, dar nu mai puțin dificil, date fiind profunzimea așcutirii cu care sînt dezbătute problemele eticii comuniste ale eroi-

Indemn la vigilență și tratative

(Urmare din pag. 1)

că această idee a fost îmbrățișată formal de acele puteri care au lăcut tot ce le-a stat în putință să înăbușe în a puterilor coloniale. Agresiunile și fărâdelegile comise de puterile occidentale împotriva Algeriei, Congoului, Tunisiei, Cubei, dovedesc cît de puțină încredere trebuie avută în acel care se proclamă acum partizan al ideii autodeterminării.

Cît de serioasă este poziția puterilor occidentale și ce urmărițe aruncarea în discuție a ideii autodeterminării o arată faptul că puterile occidentale și în special Statele Unite sprijină din răsputeri pe Adenauer și acoliții săi în pretențiile lor revanșarde, în acțiunile provocatoare împotriva țărilor iubitoare de pace. De peste ocean curg amenințări în legătură cu problema Berlinului și a tratatului de pace însoțite de acțiuni agresive ca aceea a sporirii efectivelor forțelor militare americane și a creșterii alocărilor bugetare pentru cheltuieli militare. Înălțării promotori ai războiului rece și ai acțiunilor necugetate agresive împotriva Uniunii Sovietice pierd din vedere faptul că un al treilea război mondial, dacă ar începe, nu s-ar limita la un simplu duel între Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii, ci ar atrage și alte state aliate astăzi în mrejele alianțelor militare create de S.U.A. „Noi ținem seama de toate acestea, sublinia tovarășul Hrușciov și avem la dispoziție mijloace militare necesare pentru ca în cazul dezlănțuirii unui nou război de către imperialiști, nu numai să dăm o lovitură nimicitoare teritorului S.U.A. dar totodată să-i facem intensivi pe aliații agresorului și să strivim bazele militare americane împrăștiate în întreaga lume. Războiul va intra și în casa poporului american care timp de un secol, de la războiul civil dintre nord și sud, nu a cunoscut operațiuni militare pe teritoriul său. Nu vrem să amenințăm pe nimeni. Vrem numai să-i aducem la rațiune pe cei de care depinde politica statelor membre ale N.A.T.O.”

Problema încheierii tratatului de pace cu Germania și a rezolvării problemei Berlinului occidental sînt probleme de mare actualitate și de mare importanță pentru pacea lumii. Aceasta cu atît mai mult cu cît imperialiștii intenționează să le transforme, prin intermediul Bundeswehrului și al revanșismului vest-german, într-un punct de plecare spre un război împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor socialiste. Indemnînd la vigilență, tovarășul Hrușciov afirma: „Trebuie să spunem deschis, tovarăși, că în prezent puterile occidentale împing lumea spre o limită periculoasă și nu trebuie considerată exclusiv ivirea unei primejdii de atac militar a imperialiștilor împotriva statelor socialiste”.

În acest moment împortant pentru pacea lumii conducătorul guvernului sovietic reafirmă că singurul lucru urmărit de lagărul socialist este întărirea păcii prin încheierea tratatului de pace cu Germania. Aceasta este o problemă urgentă și pacea lumii cere rezolvarea ei imediată. De aceea afirmă răspicat tovarășul Hrușciov: „ne adresăm încă o dată guver-

nelor Statelor Unite, Angliei și Franței: să luăm loc în mod cinstit în jurul mesei rotunde a tratatelor, să nu creăm psihoza războiului, să purificăm atmosfera, să ne sprijinim pe rațiune și nu pe forța armelor nucleare”.

Cuvintele acestea înțelepte, pline de dragoste pentru omenire și de grijă pentru pacea lumii, evidențiază esențialul în ceea ce privește încheierea tratatului de pace cu Germania, element primordial pentru pacea Europei și a lumii.

Popoarele lumii speră că oamenii politici occidentali vor înțelege gravitatea acțiunilor periculoase pe care le întreprind și că privind cu realism și luciditate vor face ca rațiunea să învingă.

AI. GIRNEAȚA

ANIVERSAREA „SCINTEII”

(Urmare din pag. 1)

nistă, să aplice spiritul partinice în toată activitatea lor. Reportajele, cronicile cotidiene ale epocii construcției socialismului, reflectă nemijlocit gîndurile, aspirațiile și faptele cele mai semnificative ale epocii noastre socialiste.

Oamenii de artă, scriitorii au găsit întotdeauna în „Scinteia” un îndrumător prețios. Cuvîntul partidului spus în coloanele „Scintei” a ajutat la clarificarea ideologică a scriitorilor noștri, a îndreptat zidurile de literatură spre realizarea cît mai eficientă a sarcinii ei de onoare: reflectarea vieții tumultuoase, eroice a constructorilor socialismului. Articolele teoretice de înalt nivel, pătrunse de spirit partinic și de grijă pentru destinele literaturii noastre, cronicile literare ce analizează calitățile și defectele operelor create de scriitorii noștri, au fost un prețios sprijin pentru orientarea întregului front literar. Articolele din ziarul „Scinteia” îndreptat împotriva tendințelor apologetice în critica literară a contribuit la îndreptarea relațiilor dintre scriitorii și critica literară, pe bază principială, partinică. „Scinteia”, i-a ajutat pe scriitorii să se apropie de viața de toate zilele a oamenilor muncii, să reflecte veridic realitatea socialistă, i-a ajutat pe scriitorii să vadă viața fără ochelarii trandafirilor ai idealismului, dar și fără pinza neagră a negativismului.

„Gazeta literară” urează „Scintei” noastre dragi, cu prilejul celei de-a 30-a aniversări, noi succese în activitatea sa neobosită îndreptată fără preget spre mobilizarea întregului popor în marea operă de desăvîșire a construcției socialismului în patria noastră.

GAZETA LITERARA

Scenă din spectacolul „Prima întîlnire”, la Teatru pentru tineret și copii.

mente dar nu ticălos, condamnabil dar nu pierdut, pregătindu-se astfel descoperirea acelei zone de umanitate și seninătate pe care însuși personajul se străduia s-o ascundă, s-o surprime poate. Sint excelent realizate tocmai acele momente de dezbateră interioară ale personajului, momentele în care se naște dezgustul pentru o viață trăită urit și sentimentul de rușine față de colectivitatea socialistă. Regizorul a marcat cu subtilitate etapele cruciale din procesul lui Pavel Smurov, nu numai îndrumînd în sensul dorit jocul actorilor (dintre care s-au remarcă prin interpretări deosebite Leopoldina Bălănuță și Boris Ciornii), dar evidențînd nuanțele prin folosirea cu înțelegere expresivă a luminii și sunetului, a panourilor de decor, a atmosferei scenice — într-un cuvînt a tuturor mijloacelor pe care tehnica modernă a teatrului le pune la dispoziția regizorului.

Compoziția lucrării — alcătuită la prima vedere din două piese — evoluția pe secvențe cu caracter cinematică

lografic au ridicat în fața regizorului probleme complicate de măiestrie.

Ion Cojar a sesizat unitatea de substanță dintre cele „două piese”, a pus în valoare legătura care unește destinele eroilor, asigurînd spectacolului său o continuitate perfectă. Destinul cuplului Valia-Alexei nu apare în nici un fel separat de cel al Smurovilor, eroii și faptele lor se întregesc și se explică reciproc.

Folosirea spațiului scenic este, fără îndoială, în fiecare spectacol, un examen de măiestrie regizorală. Ajutat de scenograful Toni Gheorghiu, Ion Cojar a acordat interpretelor întreg spațiul scenei, eliberîndu-i de teroarea mobilierului excesiv și nu o dată stingherilor pentru actori, a folosit în slujba mișcării scenice aerul, lumina, suprafețele. Decorul e sugestiv, aerian, în plină atmosferă a piesei, liniile, planurile și culorile sînt simple, curate, aproape fluide. Eroii își trăiesc, romantic sau grav, marile pasiuni și micile frămîntări cotidiene pe fundalul vieții de fiecare zi, surprînse în eroul ei necurmat tinzînd spre cucerirea fericirii colective.

Un regizor talentat și iubitor al noului a izbucit să dea o frumoasă expresie scenică unei piese de puter-nică și captivantă actualitate.

Dumitru SOLOMON

Din creațiile ultimei stagiuni

Cu SALVATORE QUASIMODO despre Pământ și Cosmos

SALVATORE QUASIMODO

Aproape un madrigal

Se apleacă floarea soarelui spre-apus și ziua se precipită în ochiul ei stins și-al verii aer se-ndeșește...

N-am amintiri și nu le mai doresc, aducerile-aminte vin din moarte iar viața-i nesfârșită. Orice zi e-a noastră. Una se va sînge-odată și noi cu ea și ne va fi țirziu.

Azi, douăzeci și unu martie

Azi, douăzeci și unu martie, întră Berbecule în Echinoc, și bate cu coarnele lui tari în sfînci și-n arbori.

În romînește de A. E. BACONSKY

Am realizat senzația comprimării spațiului și timpului. Distanțe, exprimate în cifre astronomice, care se vor parcurge, azi sîntem mai încredințați ca oricînd că se vor parcurge, în ani-lumină...

— Această veste bună pe care mi-ai adus-o de dimineată, zborul unei noi nave cosmice sovietice, îmi întărește încrederea în umanitate. Religia, și nu numai ea, afirmă că omul nu este nimic altceva decît pulbere și umbră.

— Mă întrebați de influența pe care o exercită asupra noastră, a oamenilor de cultură, știința? Nu cred că se manifestă direct.

— Dar cum? — În substanța poeziei Astăzi nu se mai poate face petrarchism sau romantism. Poetul trebuie să fie contemporanul timpului său.

— Dacă am înțeles și vorba de o influență mai adîncă, în formarea omului? — Da, poetul este legat de un timp, de o epocă determinată.

— Televiziunea e un exemplu concludent al modulului cum politicianii caută să pervertească acest gust prin programe așa-zise „ușoare”.

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Televiziunea e un exemplu concludent al modulului cum politicianii caută să pervertească acest gust prin programe așa-zise „ușoare”.

— Prea multă cenzură, repetă indignat laureatul Premiului Nobel. Tovarășă Despina Mladoveanu, de la catedra de limbă italiană a Facultății de filologie din București...

— Dar nu e vorba în fapt de formă. Pe acești critici îi jenaază conținutul. Când am publicat poezia „Către noua lună”, înclinată zborului lui Iuri Gagarin...

— Dar nu era să o publice „Oscervatore Romano”? — Dar nu era să o publice „Oscervatore Romano”.

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

— Dar în viața și în opera poeziei? — În viața și în opera poeziei este legat de timp și de opinie, cu toții au confirmat sterilitatea unor cutărări pe care oamenii le refuză...

L-am cunoscut personal pe Brecht. Este unul din cei mai mari dramaturgi moderni. Un reformator ca și Pirandello. Nu știu dacă în poezia contemporană s-au afirmat asemenea personalități.

— Ordinea preferinței? — Îl consider pe William Faulkner ca cel mai mare romancier american.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

L-am cunoscut personal pe Brecht. Este unul din cei mai mari dramaturgi moderni. Un reformator ca și Pirandello. Nu știu dacă în poezia contemporană s-au afirmat asemenea personalități.

— Ordinea preferinței? — Îl consider pe William Faulkner ca cel mai mare romancier american.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

— Publică foarte greu. Au o situație tristă, în special materială. Afirmarea e foarte dificilă mai ales că premiile literare sînt manevrate de editori.

In cadrul unii turnee, un ansamblu de dans indian, compus din 40 de persoane. În program figurează și baletul „Cumart Samxat” după o lucrare a dramaturgului indian Kalidasa.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

— Sînt foarte onorat de a mă a'la pentru prima dată în România, fără vecinătate spirituală cu patria mea latină. Salut cordial poporului român, pe conducătorul statului dvs., pe reprezentanții politici și civili, pe toți oamenii de cultură, poezii și scriitori, pe oamenii de știință, pe pictori, care au luptat întotdeauna pentru libertate și dreptate.

India

În curînd va sosit la Moscova, în cadrul unui turnee, un ansamblu de dans indian, compus din 40 de persoane. În program figurează și baletul „Cumart Samxat” după o lucrare a dramaturgului indian Kalidasa.

R. D. Germană

Recent a avut loc la Opera Comică din Berlin, premiera operei lui Benjamin Britten „Vilu” unul din noua „opere” după comedia cu același nume a lui Shakespeare. Spectacolul s-a bucurat de o deosebită apreciere, regia a fost realizată de Walter Felsenstein.

R. P. Bulgaria

Teatrul Satiric de Stat din Sofia a prezentat recent în premieră cu mare succes, piesa lui Brecht „Ascensiunea lui Arturo Ui” oare în opt acte.

Regia o detine directorul Teatrului, Danovschi care a subliniat la o conferință de presă organizată cu ocazia acestui eveniment importanța actuală a lucrării. El a declarat printre altele: „Avînd în vedere înviorarea militarismului și fascismului vest-german, este important ca această piesă să fie prezentată în Occident, pentru a trezi interesul publicului și a prezenta piesele lui Brecht „Domnul Puntila și sluga sa Matti”.

Anglia

În librărie londoneză a apărut de curînd, în cunoscuta colecție „Everyman”, o culegere de poezii de către totuși un autor vizibil apropiat este prevăzută și prezentarea piesei lui Brecht „Domnul Puntila și sluga sa Matti”.

Belgia

Premiul literar Beernaert, rezervat celui mai de seamă lucrător a unui scriitor belgian, a fost atribuit anul acesta de către un juriu academic scriitoarei Marie-Thérèse Bodart pentru romanul „Altul”. În compoziția romanului se simte intenția de a pastisa experiența „noului roman” desigur conștient se dezvoltă pe o linie modest clasicizantă.

ANUL TAGORE PERSONALITATEA MARELUI INDIAN (II)

Conducătorul de astăzi al Indiei — Jawaharlal Nehru — îi socotește, cu drept cuvînt, pe Tagore, alături de Mahatma Gandhi, ca pe cea mai proeminentă personalitate a Indiei din secolul al XX-lea, și titlul acesta îi e decernat, în primul rînd, de hotărîrea să adere la mișcarea de eliberare a poporului. Tagore participă convins, ține cuvîntări, se așează curajoș în fruntea manifestațiilor, entuziasmiind tineretul. După înfrîngerea mișcării, în etapa rezistenței pasive, condusă de Mahatma Gandhi între 1919—22, poetul și se asociază un timp, împărțînd noule metode de luptă. În 1930 se produce însă un eveniment de seamă al vieții lui spirituale. Poetul vizitează U.R.S.S.

— Cercetătorii l-au caracterizat, cu drept cuvînt, ca pe un „geniu suveran în toate cunoștințele omenești” și lui i se aplică — cu multă adevărate, expresivul portret pe care Engels l-a dedicat oamenilor Renașterii: „un titan ca gîndire, pasiune și caracter, ca multilateralitate și erudiție.” Poezia lui Tagore îmbină impresia profunzimii cu a varietății gin-gașe.

Tematica liricii lui Tagore e tot atât de variată ca și întreaga lui operă. Satul indian, pe care poetul îl cunoștea de aproape, într-o măsură natura patriei, mîrlăre sentimente omenești și în primul rînd dragostea, iudaica de copil, viața însăși cu toată volubila ei și moartea concepută ca un lîmbar al suferinței împăcări și liniștiri.

La coardele liricii lui Tagore se adaugă poezia lui patriotică, scrisă în ritm și lexic popular, cu un farmec învîlvător ca — de pildă — imnurile închinete patriei. Să mai amintim aici că Tagore și autorul versurilor ce alcătuiesc imnul Republicii Indiene.

În cadrul poeziei patriotice, se întregăște apoi lirica lui politică, ale cărei principale date le-am înfățișat mai sus și, desigur, și tematica lui socială. Cunoscut mai cu seamă prin lirica lui, Tagore nu a neglijat nici genul dramatic. Încă de la sfîrșitul secolului trecut, au apărut diferitele lui încercări dramatice, mai întîi piese muzicale, un fel de cantate și oratorii, apoi comedii și drame sociale, unsoiri în forme alegorice și simbolice, nu în sensul simbolismului european, ci în acel al tradițiilor clasice ale poeziei indiene impregnate de spiritul Upanișadelor. Drame ca Mălini, Sacrificiu sau Bisarjana luptă împotriva ortodoxismului religios dur, demagogic și neuman și pledează pentru o religie mai blîndă și mai tolerantă. Nu lipsesc nici drame și comedii în care el satirizează burghezia.

Temele sociale au fost însă tratate mai pe larg și într-un spirit critic mai ascuțit în romanele sale. După faza romanelor cu caracter istoric și romantic de la sfîrșitul veacului trecut, scriitorul s-a oprit asupra tipului social-psihologic al romanului, în care a tratat în genera tema conflictului dintre elementul nou și cel vechi, între

G. B. Angioletti: „TOATA EUROPA”

u ultimul său volum „Tutta l'Europa” (Collesse, Roma, 1961), cunos